

51. fejezet - A halálfalók vége

Az első, ami eljutott Harryhez a kastély körül folyó harc zaja volt. Amikor kinyitotta a szemét először alaposan körülmélt. Talán ötven méterre voltak a birtok vadkanokkal díszített kovácsoltvas kapujától, néhány jókora bokor takarásában.

Winky elengedte a kezét, és óriási szemeit a fiúra függesztve várta az utasítást, hogy indulhat-e a többiekért. Harry intésére némán bólintott, azután köddé vált.

A fiúnak azonnal feltűnt, hogy a Roxfort kapuját most nem őrizték a minisztérium kirendelt aurorjai. Ezúttal sokkal hatékonyabb örök bókászok a vaskapu innenső oldalán. A kastélyhoz vezető kanyargós sétány közelében két hatalmas és egy jóval kisebb testű, fiatal sárkány sziluettje rajzolódott ki a vérvörösben játszó alkonyi égbolt előtt. A két kifejlett magyar mennydörgő orrából fekete füst gomolygott elő, és körös-körül megperzselt talajfoltok tanúskodtak róla, mennyire harcias hangulatban vannak.

Nem csoda, ha ingerültek voltak. Hátsó lábaik az út két szélén álló óriási obeliszkek tövéhez voltak bilincselve, amelyek őrkövekként álltak a kapu közelében, és eredeti szerepük szerint a kastély mágikus védelméhez járultak hozzá. A legalább tíz méter hosszú, halványzöld fényel derengő béklyók lidérces fényt vetettek a fenséges lények csillogó bőrére. Nem vették észre a bokrok között megbúvó embert, mert minden figyelmüket lekötötte az ellenkező irányban néhány száz méterre dülő ütközet.

A halálfalók bevették magukat a kastélyt körülvevő melléképületek védelmébe, és továbbra is könyörtelenül támadtak, mit sem sejtve uruk pusztulásáról. A kentaurusok íjainak nem sok esélye volt falak és védőpajzsok árnyékába húzódott ellenféllel szemben, Gróp és a Főnix Rendjének tagjai pedig nem tudták rászánni magukat, hogy a Roxfortot pusztítsák. A védők veszteségeik ellenére is elszántan tartották magukat, de erősítés híján nem sok reményük maradt a győzelemre.

A két mennydörgő időnként kitérte éles fogakkal tűzdelt pofáját, és félelmetes, fülrepesztő bömbölést hallatott. A kisebbik sárkány időnként szüleinek védelmébe húzódva jóval mögöttük álldogált. Minden figyelmét lekötötte, hogy megpróbálja kirántani a nyakához rögzített hosszú láncot a közelében álló ember kezéből, de Charlie Weasley erősen tartotta a fiatal jószágot fogva tartó pórázt. Megnyugtató hangon mormolva korholta a rakoncátlankodó sárkányifjoncot, aki igencsak megnyugult az utóbbi időben, ugyanis szemei már a fiatalemberével egy magasságban inogtak, ahogy ki akarta cselezni őt.

- Charlie! - szólt ki a bokorból Harry, nem akarván magára vonni a távolabb harcolók figyelmét.

A fiatalember meglepetten pillantott fel, és azonnal a bozótra irányította varázspálcáját. Szerencsére nyomban felismerte Harry kissé megviselt, torzonborz üstökét az ágak között, és közelebb húzódott hozzá.

- Harry, hogy kerülsz ide? Jól vagy? Minden rendben van?

- Majd később elmesélem. Most ki kellene jutnom a birtokról Ginnyvel és Pitonnal, aki nagyon rossz börtönben van.

- Hová viszed a húgomat? - vonta kérdőre Harryt aggódva a fiatalember.

- Dumbledore Menedékébe megyünk, ott majd biztonságban lesz. Én azonnal visszajövök. Tudnál fedezni minket?

Charlie valamivel nyugodtabban biccentett.

- Megteszem, ami tőlem telik, de jó lenne, ha kiábrándítást használnátok. Odakint is lehetnek halálfalók.

Ebben a pillanatban érkezett meg Ginny, éppen a puha fűre fektetett, eszméletlenül fekvő bájitalmester mellé. Bátyjára mosolygott, aki egy intéssel jelezte, hogy jobb lesz, ha most nem jön a közelébe, ugyanis a fiatal sárkánycsemete folyamatosan rótt a köröket körülötte, és egyre izgatottabban rángatta kötelékét.

- Köszönöm, Charlie - intett felé Harry, és néhány pillanat múlva két áttetsző alak lépett ki a bokrok takarásából, egy harmadikat lebegtetve. Charlie a sárkányt maga után vonszolva előttük haladt. Feloldotta néhány pillanatra a védelmi varázslatokat, melyeket a támadás előtt helyeztek el a kapun, és kiengedte őket az árnyakat növesztő estébe.

- Sok szerencsét! - súgta. Érezte, hogy Ginny köszönetképpen puszit nyom az arcára, a következő pillanatban azonban ismét bezárta a kaput.

Csak ekkor fogta fel, amit odakint látott. A félhomályba burkolózva inferusok serege várakozott odakint, üveges tekintettel a kapura meredve.

Harry szorosan fogta Ginny kezét, jobbában pedig Voldemort pálcáját szorította. Amikor kapu döngve becsukódott mögöttük meghűlt benne a vér.

Néhány méterre tőlük, félkörben élettelen tekintetű emberi testek tömörültek szorosan egymáshoz, áthatolhatatlan falat alkotva.

Valószínűleg a megerősített védelem miatt rekedtek odakint, ezért nem vettek részt eddig a támadásban - gondolta Harry, és hitelen ráébredt, mekkora bajban vannak.

A mágiával irányított holttestek megmagyarázhatatlan módon azonnal érzékelték őket. Sápadt, merev arccal, beesett szemekkel, karjukat feléjük nyújtogatva előléptek az árnyak közül, és lassan megindultak előre.

Harry tisztában volt vele, hogy csak másodpercek vannak hátra. Igyekezett kiszorítani fejéből a Dumbledore professzor oldalán vívott inferusok elleni harc feltörő emlékeit, és felidézte az idei SVK órán tanultakat: mágikus tűzkört vont maguk köré. A magasra felcsapó vörös és arany lángok szerencsére ezúttal is megtorpanásra kényszerítették a mágiával irányított holttesteket.

- Fogd meg Piton kezét! - utasította Harry barátnőjét, akibe a rémülettől belefagyott a kitörni készülő sikoly, mégis gépiesen engedelmeskedett.

Harry zsebre vágta pálcáját, és átnyalábolta a bájitalmester magatehetetlen testét. Lehunyta szemét és koncentrált. Remélte, hogy sikerül hoppanálnia úgy, hogy Ginnyvel együtt magával viszi az eszméletlen férfit is. Igyekezett megtartani a varázsló súlyát, és hoppanált.

Mire Charlie Weasley ismét kinyitotta a vaskaput, már kihunyóban voltak a körben lobogó lángok, a távozóknak pedig nyoma sem volt. Sietve megidézett ő is egy tűzkört, hogy legyen ideje visszazárni a birtok kapuját mielőtt az inferusok odaérnek. Néhány pillanatig dermedten meredt maga elé, majd hirtelen ötlettől vezérelve elindult a sárkányok felé.

Jól ismerte már védenecinek reakcióit, és ingerküszöbét, így nem volt nehéz dolga. Megnyújtotta a két félelmetes bestia láncát, majd a kapu felé csalogatta őket. A sárkányok azonnal követték őt és a magával vonszolt sárkánykölyköt a kapuig, majd mielőtt még magára vonta volna a szülők pusztító dühét, sokadszorra ismét feloldotta a varázslatokat, és kitérta a birtok kapuját.

A magyar mennydörgők első pillantásra felismerték az élőhalott embersereget. A varázslények félelmet, dühöt és engesztelhetetlen gyűlöletet éreznek az inferusokkal szemben, ami már a Voldemort seregei ellen vívott első háború idején is megnyilvánult. Különösen a sárkányok viszolyogtak természetellenes valójuktól, így már annak idején is felhasználták ellenük a sárkánytüzet.

Charlie alig tudott félrehúzódni a harciasan előrerontó fenséges fenevadak elől, csak az utolsó pillanatban sikerült a kapuszárnyak mögé húzódnia, magával vonszolva a sárkánycsemetét. A két sárkányt csak a lábukra erősített lánc tartotta vissza attól, hogy az ellenség közé rontsanak, de így is azonnal felvették a harcot a gépiesen meginduló inferus horda ellen.

A sárkánytorkokból kitérő tűzvihar néhány perc alatt porrá égette a Sötét Nagyúr élőhalott seregét.

Amikor a tűz már mindent felemésztett, végre alábbhagyott a sárkánypár dühe. A kiégett talajon körös-körül mindent mozdulatlan szénhalmok borítottak, a szél pedig bűzös pernyét sodort szerteszét.

Harry és Ginny ezúttal a megszokottnál is rosszabbul viselte a hoppanálás kellemetlenségeit. Szédültek, émelyegtek, és fájdalmas görcs állt a karjukba, ahogy Perselus Piton karját szorították, attól félve, hogy útközben elveszítik az eszméletlen férfit. Beletelt néhány pillanatba mire ismét megtalálták az egyensúlyukat, és végre a földre fektették a bájitalmestert. Megszüntették a kiábrándítást, és körülnéztek.

A Merengő-völgyet már a közelebbi éjszaka sötéteje borította, csak egy halványan derengő sáv jelezte, hogy a környező dombok mögött mindössze néhány perce nyugodott le a nap. A hold épp most kelt fel. Ezüstösen ragyogó fénye márványszoborhoz hasonlóvá varázsolta a mozdulatlanul fekvő varázsló arcát.

Harry felidézte magában a címet, amit Piton mutatott neki, amikor legelőször itt járt. Sötétséget kémlelő szemei előtt egyszer csak megnyúltak az árnyak, és a Napos-domb oldalából kiemelkedve fokozatosan alakot öltött Dumbledore Menedéke.

- Gyere, Ginny! Siessünk! - a fiú már emelte a pálcáját, hogy feloldja a ház védővarázslatait, amikor Ginny megfogta a karját.

- Harry, ez nem fog menni. Én nem látok semmit. Biztosan jó helyre jöttünk?

- A francba! Most mihez kezdünk? A ház titokgazdája Dumbledore professzor volt, én is az ő saját kézírását olvastam. Várj csak!

Leguggolt, és enyhe lelkipurdalással módszeresen átvizsgálta a bájitalmester zsebeit a cédula után kutatva.

- Gondolhattam volna. Egy kém nem követ el akkora hibát, hogy a Fidelius-bűbájjal védett menedékének címét magával cipeli - morogta maga elé Harry. - Nincs valami ötleted?

- Amikor itt jártam, nem voltam eszméletemnél. Nem emlékszem semmire - tárta szét a karjait tanácstalanul Ginny.

Harry erre felkapta a fejét.

- Ez az! Ne haragudj, tudod, hogy nem akarok ártani neked, de ezúttal nincs más választásom...

Még a holdfényben is kivehető volt, ahogy Ginny arca elfehéredett, amikor ráébredt kedvese szándékára. Mégsem ellenkezett, amikor társa rá szegezte varázspalcáját.

- Stupor!

Harry azonnal a lány mellé ugrott, és elkapta, mielőtt még a földre hanyatlott volna. Sietve feloldotta a házat védő varázslatokat, és sorban belebegtette Ginny és Piton testét az épületbe. Gyorsan visszazárta az ajtót, majd felélesztette kedvesét, és gyengéden átölelte.

- Bocsáss meg, Ginny!

A lány egy pillanatra hozzábújt, majd nyomban kivonta magát az ölelésből.

- Erre most nincs idő, Harry! Azért jöttünk, hogy Pitont megmentjük, nem igaz?

Mivel a férfi saját szobája zárva volt, néhány próbálkozás után úgy döntöttek, hogy Harry szobájában fektetik le a bájitalmestert. Ginny nekilátott, hogy levegye róla a kiömlött főzetektől ragacsos talárt, a fiú pedig elrohant a bájitallabor felé.

Egy perc sem telt belé, és már vissza is tért, kezében egy a sajátjához hasonló ládikával, melyben minden lépésnél halkán megcsendültek az összeütődő bájitalos fiolák. A sápadtan fekvő férfi oldalához bújva ekkor már ott dorombolt Spotty is, aki üdvözlésül finoman az ágy mellé lépő fiúhoz dörzsölte fejét.

Harry elővette azt a főzetet, amely Piton hónapokig tartó munkájának gyümölcse volt. Bár a bájitalmester a sok kísérlet után magabiztosan kijelentette, hogy megtalálta a sötét pálcá gyilkos mérgének ellenszerét, Harry elbizonytalanodott, mivel kipróbálni mindeddig - szerencsére - nem volt alkalmuk.

A három üvegce, amit talált meglepően apró volt. Mióta együtt dolgoztak, Harry megtanulta már, mit jelent ez: a bájitalmester egy-egy pontosan kimért adagot készített beléjük.

Az első fiola tartalmát óvatosan férfi vértelen, merevnek tetsző ajkaihoz tartotta, és varázslat segítségével megitta vele a sűrű, mélybabor, vérszerű folyadékot.

Lélegzetvisszafojtva várták a hatást. Eltelt néhány perc, de a jól ismert, markáns arc sápadt, zöldes színe mit sem változott. Piton légzése továbbra is szinte észrevehetetlen volt, és a szívverését is alig lehetett kitapintani.

- Ez nem lesz elég - aggódott Harry. Hiába bízott feltétlenül Piton bájitalmesteri képességeiben, félelmében felmerült benne, hátha ezúttal elszámította magát a férfi, és egyszerűen nem hat a varázssal. Am azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy a mérge hatása ennyi idő után már visszafordíthatatlan, és végképp elkéstek.

Kétségbeesetten nyúlt a következő üvegce után, de kezei remegtek az idegességtől. A szorongás elhatalmasodott rajta, és hasonló érzések kerítették hatalmukba, mint a dementorok közelében. Olyan volt, mintha soha többé nem tudott volna örülni, mert minden jó dolog eltűnt volna a világból.

Bizonyára a kettőnk között fennálló mágikus kötés az oka - győzködte magát Harry, hogy visszanyerje önuralmát.

- Gyerünk, add be a következőt is! - bízta Ginny. - Meg kell próbálni, amíg még nem késő!

Nagy nehezen kibontotta a második fiolát is, amikor eszébe villant egy apró reménysugár.

- Talán azért nem hat, mert már teljesen lelassult a vérkeringése. Mivel a vér szállítja el az ellenszert a test többi részébe...

- Akkor mit tehetünk? - vágott közbe türelmetlenül a lány.

- Amikor majdnem kövé változtam - folytatta Harry, figyelmen kívül hagyva barátnője megrökönyödött tekintetét -, a főzetet nem meginni kellett, hanem be kellett dörzsölni a bőrbe, a szív fölött, mert csak így volt hatásos.

- Próbáljuk meg! - élénkült fel Ginny. Ahhoz képest, hogy volt bájitaltanára feküdt előtte, meglepően határozott mozdulatokkal nekilátott, hogy lehámozza róla a fekete inget.

Harry a félmeztelenre vetkőztetett varázsló halvány hegekkel tarkított, szürkészöld mellkasára öntötte a következő üvegce tartalmát. A bíborszínű főzet terjedő vérfoltként virított a sápadt testen. A két fiatal kirázta a hideg a bizarr látványra, amíg észre nem vették a fellépő változást.

A bájital szinte magától felszívódva fokozatosan eltűnt, és nyomában a bőr színe vesztett valamennyit zöldes árnyalatából. Az utolsó fiola tartalmát Ginny egy Harry számára ismeretlen, valószínűleg bőrpoló krémeknél használatos varázslat segítségével egyenletesen eloszlatva a bájitalmester felsőtestének teljes felületén.

A hatás ezúttal már feltűnőbb volt: Piton arcszíne ugyan továbbra is sápadt volt, színe mégis valamivel egészségesebbnek látszott. Lélegzése elmélyült, egyenletesebbé vált, és a pulzusa is erőteljesebb lett. Úgy tűnt, túl van az életveszélyen.

Ekkor vették észre, hogy a férfi alkarjának sima, fehér bőre teljesen ép. Nyoma sem volt rajta a sötét jegynek.

Harry felsóhajtott, de csak pillanatokig tartott megkönnyebbülése. Ismét eszébe jutottak a többiek, a barátai és a Rend tagjai, akik még ebben a pillanatban is a halálfalók ellen harcolnak a Roxfortban.

- Itt van még néhány bájital, amire szükség lehet később - fordult barátnőjéhez habozás nélkül Harry, az ágy mellé készített fadobozkára mutatva, mely saját készletének pontos mása volt. - Ha szükség van rá, találsz benne fájdalom-, és vérzéscsillapítót, altatót és erősítő főzetet is.

- Szeretnék veled menni - felelte a lány kissé bizonytalanul.

- Az a tudat segít nekem a legtöbbit, hogy te biztonságban vagy, Ginny. A bátyáidnak is ígéretet tettem. Akkor teszed a legtöbbit, ha itt maradsz, és vigyázol Pitonra. Amint tudok valamit a többiekről, üzenek, vagy hívlak a tükrön át. Rendben?

Ginny nem tudott megszólalni a torkát szorongató könnyektől, csak bólintott, majd szorosán megölelte és búcsúzóul megcsókolta kedvesét. Harry engedte, hogy egy pillanatra elborítsák feltörő érzelmei, majd egy utolsó pillantást vetve a lány könnyektől ragyogó szemébe felkapta a tarisznóját, magához vette a sötét pálcát, és elviharzott. Spotty vigasztalóan a lány lábához dörgölözött.

A hoppanálási ponthoz érve Harrynak eszébe jutott, hogy a birtok kapuját inferusok hada őrzi. Tudta, hogy az élőhalottak megérzik jelenlétét a kiábrándítás ellenére is, ezért felkészült rá, hogy azonnal megtámadják majd, amint megérkezik. Felidézte magában a tűzkör és a lángfal varázslatait a meglepetések elkerülése végett, és igyekezett a kapuhoz minél közelebb hoppanálni. Félt, hogy tüzet foghat a pótolhatatlan láthatatlanná tévő köpeny, ezért ezúttal nem merte felvenni.

A célzás annyira jól sikerült, hogy valóban a birtok kapujának küszöbére érkezett. Azonnal tűzkört vont maga köré, ám a várt támadás legnagyobb meglepetésére elmaradt. A tűz fénye egyetlen ellenséget sem világított meg. Ahogy kihunytak a mágikus lángok, Harry szeme előtt kirajzolódtak a formátlan szén és hamudombok, melyek teljesen elborították a környéket. Borzongva gondolt bele, hogy a lények, melyek itt elpusztultak, valaha emberek voltak.

Patrónusa segítségével értesítette Charlie-t, és várta, hogy megnyiljanak előtte az iskola kapui.

Abban a pillanatban, amikor a kovácsoltvas kapu kitárult, öt alak hoppanált mellette. Harry pálcáját leszántan az érkezőkre szegezte, azonban legnagyobb megkönnyebbülésére Aberforth Dumbledore, Sinistra professzor, Bimba tanárnő, Vector professzor valamint Sybill Trelawney állt a kapu előtt.

- Harry, mit keresel itt? - fordult hozzá az idős varázsló, kék szemének éles pillantásával méregetve a fiút.

- Hazavitem Pitont, és most Ginny ápolja. Visszajöttem segíteni a többieknek.

Végignézett a férfi mögött álló tanárokon. A vékony, magas, kimért Vector professzor, az idősebb, szigorú arcú, kissé görnyedt Sinistra, a gömbölyded Bimba tanárnő, és a vastag szemüvegének lencséin át ábrándosan merengő Trelawney nem tűnt hatékony felmentő seregnek, ám mindannyian elszántan markolták pálcáikat. Mivel nem volt ellenvetésük, nyilvánvalónak látszott, hogy a fiút és Aberforth-t tekintik vezetőjüknek.

- Akkor hát előre, fiam! - bízta a varázsló, és vállon veregette Harryt.

Az időközben teljesen feltárult kapuban Charlie állt, ezúttal sárkányok nélkül. Védencai kissé távolabb, harcra készen figyelték a távolabb dúló csata fényeit. Izmaik vibráltak az elfojtott izgalomtól, még a mögöttük tébláboló sárkányfiókákról sem vettek tudomást.

- Azt hiszem jól fog jönni a segítség - közölte a Weasley fiú, miközben bezárta utánuk a kaput.

Amint kiértek a birtok bejáratát övező körülvevő ligetből, megdermedtek az eléjük táruló látványtól.

A vadórlak porrá égett, a kastélyból kivezető fedett híd romokban hevert, csak az óratorony magasodott a törmelékhegy fölé, furcsamódon érintetlenül. Amennyire ki lehetett venni a telihold fényében, és a több helyen pusztító lángok derengésében, úgy tűnt, szinte semmi nem maradt érintetlenül. A három égbe nyúló torony úgy festett, mintha óriási fogak martak volna beléjük kiharapva az évszázados kőfalat a hálótermek és klubhelyiségek környékén. A függőhíd és a viadukt szintén teljesen leomlott, akárcsak a csónakház. Messziről látszott, hogy lángban állnak az üvegházak, sőt még a kviddics pálya lelátói is.

Vajon hányan eshettek áldozatul a harcnak? - gondolta Harry.

A szíve összeszorult a látványtól, és félelem töltötte el. Végül sikerült háttérbe szorítani nyomasztó gondolatait, amikor erőteljes suhogás vonta magára figyelmét a magasból. Feltekintve a szürke felhőként köröző iskolai baglyok seregét pillantotta meg. Remélte, hogy felfedezi a jól ismert hófehér alakot közöttük, és lelkiismeret furdalással gondolt Hedvigre, akit már hónapok óta nem látott.

A bagolyház, és a kastély kapuja felől érkező csatazaj, valamint az átkok szivárványszínben felvillanó fényei nyilvánvalóvá tették, hogy ezen a két helyszínen zajlik jelenleg az ütközet.

A távoli fényeket fürkészsze igyekeztek megállapítani, vajon mi történik.

Az Roxfortban és a körülötte elterülő hatalmas birtokon folyamatos élethalálharc dúlt.

A halálfalók egyik csoportja beszorította a bagolyházba az óratorony eredeti védőit, és a hozzájuk csatlakozott két későn érkezett aurort. Az épület már csak dűledező rom volt, de a védőpajzsok árnyékában még kitartottak védői. Most Remus Lupin, Alastor Mordon, és Mundungus Fletcher harcolnak Tonks és Kingsley Shackbolt mellett a bagolyházat ostromló halálfalók ellen.

Amint a felkelő telihold első sugarai ezüstös fényárba borították az épület maradványait és a környező vidéket, vérfagyasztó vonyítás hangzott fel. A kísérteties kórus hangjainak zöme a Tiltott Rengeteg felől szállt az éjszaka sötétjébe, egyetlen egy rekedten hörgő hang azonban közvetlenül a bagolyház mellől tört elő. Egy hatalmas, csapzott bundás, nyáladza vicsorgó farkasember állt az erdő legközelebbi fái között, és vért szimatolva kutatta a bagolyház felől fújó szelet. Fittyet hányva a védőpajzsoknak, melyek emberi bőrében eddig a pillanatig visszatartották, most ösztöneinek engedve megindult, és a sötétben ásitó bejárat felé lopakodott. Ahogy a fénybe lépett, a rávetülő fénysugár élesen kirajzolta torz körvonalait.

Az épületben rekedt maroknyi csapat kimerült volt az órák óta tartó küzdelemtől.

Éppen Mordon volt a soros, neki kellett fenntartania a védőpajzsokat, míg Kingsley mellette állt, és időnként kilőtt egy-egy átkot a bagolyház lépcsőfordulójában megbúvó halálfalók felé. A vén auror elégedetlenül morgott maga elé. Nem talált rá magyarázatot, miért maradt eredménytelen eddig minden támadásuk ellenfeleik ellen. Mundungus Fletcher a torony egyik sarkában hevert. Néhány perccel ezelőtt, egy kitörési kísérlet alkalmával súlyos sérülés érte, most Tonks guggolt mellette, és igyekezett ellátni az önkívületi állapotban is ocsmányul káromkodó varázsló sérüléseit. A lány mellett egy hatalmas, fényes bundájú farkas ült.

A vér szaga bekúszott a fenevad orrába, a lény mégis némán várt Tonks mellett, mintha erőt akarna önteni belé. A lány gondolatban hálát adott Harrynek, amiért hónapokkal ezelőtt eljuttatták a Lupinnak a Farkasölőfű-főzet receptjét. A bájjitalnak köszönhetően most csak a farkas szemének lázas csillogása tanúskodott róla, hogy bár jelenleg láncra köti a varázssítal, a fenevad bármikor kitörhet belőle.

A vérfarkas egyszer csak felkapta a fejét, és beleszimatolt az imént megfordult szélbe. Tonks aggódva pillantott állatbőrbe bújt kedvesére. Lupin felpattant, sárgán villogó szemét egy pillanatra a lány tekintetébe fürta, búcsúzóul megnyalta a kezét, majd egy ugrással az alsó szinten termett, és kivetette magát a falba robbantott nyílások egyikén. Tonks nyomban a legközelebbi, lőrészzerű ablakhoz ugrott, hogy lássa mi történt.

Odalent, a torony halálfalókkal átellenes oldala tövében ekkor már két hatalmas farkas birkózott egymással az ezüstös holdfényben. Küzdelmük zaját a távolból felhangzó farkasüvöltés festette alá.

A halálfalók többsége időközben - hátrahagyva a bagolyház ostromlóját -, az előőrsöt követve betört a kastélyba a kentaurok nyílzápora elől menekülve. Miután odabent már régen szétszóródott a védők maroknyi csoportja, könnyedén uralmuk alá vonták a főbejáratot és a bejárati csarnokot, ellenállva a kentaurokat vezető Hagrid és Gróp elsőprőlendületű támadásainak. A nyílzápor, és az ifjú óriás hatalmas karjainak ereje azonban nem volt megfelelő harcmodor egy ilyen ostromhoz. A Rend tagjai ameddig lehetett, el akarták kerülni, hogy romba döntsék a csodálatos épületet, mely varázslótanoncok ezreinek adott otthont és tudást az eltelt évszázadok alatt.

Harryék távozása után Bill, Ron és Hermione elhagyták a Titkok Kamráját. Társaik keresésére indulva egy darabig a folyosókon kóboroltak, amíg végre belebotlottak néhány kéttagú halálfaló felderítő különítménybe, melyet sikeresen ártalmatlanná tettek. Hamarosan megtalálták a megmaradt védők csoportját is, akiket beszorítottak a Sötét Varázslatok Kivédése tanterembe.

Hermione hirtelen ötletének engedve a Roxfort kísérteteihez fordultak segítségért. Az egyik terembe bekukkantva Hóborcot pillantották meg, aki - miután emlékeztették rá, miképpen mentették meg legutóbb a Vörös Báró kezei közül -, hajlandó volt összehívni a kastély kísérteteit. A Szürke Hölgy, a Pufók Fráter és Félig Fejnéküli Nick a kopogószellemmel együtt szívesen vállalták, hogy a halálfalók testén keresztül-kasul suhanva elvonják a figyelmüket, amíg a többiek támadnak. A terv bevált. Sikertült meglepni a támadókat, így hamarosan elkábítva és megkötözve heverték a halálfalók a tanterem padlóján.

Bill boldogan ölelte magához Fleur, miközben felfedezte a két makacs hollóhátas lányt a háttérben. Fleur húga, Gabrielle és Luna Lovegood Neville mellett álltak, aki büszkén kihúzta magát, jelezve, hogy vigyázott a gondjaira bízott nőkre.

Arthur Weasley és az ikrek Ron vállát lapogatták, Hermione pedig az igazgatónőhöz csatlakozott, aki láthatóan súlyosan megsérült, ugyanis bal karja használhatatlanul lógott teste mellett. Amikor hírt kapott Voldemort pusztulásáról, látva, hogy a minisztérium nem küld támogatást, McGalagony professzor a három boszorkánnyal együtt sietve elhagyta a főhadiszállást, hogy a védők élére álljon, és személyesen felügyelje tovább a Roxfort védelmét. Végig hősiiesen kivette a részét a harcból, mit sem törődve komolynak látszó sérülésével. Madam Hooch, aki a hugrabugos diákokat menekítette ki az épületből, Horatius Lumpsluck professzort támogatta, aki szintén alig állt a lábán.

Az örömteli találkozás után megrendülten számoltak be róla, hogy Elphias Dodge, Dedalus Diggle és Emmeline Vance komolyabb sérülést szenvedtek, akárcsak Irma Cvikker, aki olyan elszántan védte szeretett könyveit a támadóktól, hogy ez kis híján az életébe került. Mind a négyüket válságos állapotban sikerült eljuttatni a gyengélkedőre, és most a Szent Mungóban küzdenek az életükért.

A kis csapat hamarosan rendezte sorait, és megindultak, hogy megpróbálják kiszorítani a halálfalókat a bejárati csarnokból, ahová Hagrid patrónusának jelentése alapján bevették magukat.

Harrynek és újonnan érkezett társainak sejtelmük sem volt róla, hogy mi történt a kastélyban. Aberforth patrónust küldött érkezésük hírével az igazgatónőnek, Harry pedig Rémszem Mordonnak. A válasz pillanatokon belül megérkezett.

- Mordon és néhányan beszorultak a bagolyházba. A halálfalók mind megszöktek az Azkabanból, és állítólag most Lucius Malfoy tartja őket támadás alatt. Mundungus megsérült, Remus pedig... átváltozott, és most éppen egy másik farkassal harcol. - jelentette Harry aggodalomtól remegő hangon. - Oda kell mennünk!

- Minerva azt üzenté, hogy szedjünk össze mindenkit, aki képes harcolni, és segítsünk Hagridéknak a főkapunál. Az utolsó esélyünk az, ha egyszerre támadunk kívül-belül.

- Ha felszabadítjuk a bagolyházban rekedteket, többen szállhatunk szembe velük a kapunál - vetette fel Harry.

- Akkor sietnünk kell. Minden perc számít. Gyerünk! - felelte elszántan Aberforth, majd Harryvel és a professzorokkal a nyomában, pálcáikat előreszegezve megindultak a bagolyház felé.

Ahogy közelebb értek, azonnal meglátták a két veszettül marakodó hatalmas farkast. Tanácstalanul néztek össze. Sejtelmük sem volt róla, hogy melyikük lehet Remus. Most már ők is hallották az erdő felől egyre közeledő vonyítást, ami még a küzdő felekig is eljutott. Az egyik fenevad fülét hegyezve megállt egy pillanatra, ám ellenfele azonnal kihasználta a helyzetet, és a torkának ugrott. Ismét összegabalyodva keresték egymás gyenge pontjait, míg végül egyikük szűkölve kitépte magát a másik szorításából, és vérnyomokat hagyva maga után elinalt az erdő felé. A talpon maradt farkas szőrösömököt köpködve lihegett, és vigyázva, hogy végig takarásban legyen, kúszni kezdett a bagolyház aljában tornyosuló romok felé, majd elveszett az árnyak között.

Az épület aljában furcsa, halványkék gömb derengett, melyből rendszeresen villámszerű fénynyalábok csaptak ki, óriási faldarabokat szakítva ki a már így is lyukacsos épületből.

- Valami erőterfélé lehet - súgta Aberforth a többieknek. - Úgy tűnik, a támadók is beszorultak. Ha túl nagyot robbantanak, magukra omlasztják az épületet, ha viszont elmenekülnek, a nyílt terepen könnyedén megátkozzák őket odafentről. A legtöbb védőpajzs csak egyhelyben használható.

Harry érdeklődve figyelte a kék derengést.

- Van egy ötletem - súgta. - Amikor intek, vonjanak körém többszörös pajzsot, de ne támadjanak, amíg nem beszéltem velük. Talán tudok hatni Malfoyra.

Magára öltötte láthatatlanná tévő köpenyét, lassan előrébb kúszott néhány méternyit, majd kilépett a bozótosból, amely mögött társai rejtőzködtek.

- *Sonus!* - mondta ki Harry a varázsigt, miközben pálcája hegyét a torkához érintette. - Híreim vannak a halálfalók számára a Sötét Nagyúrral kapcsolatban - zendült fel a hangja, túlharsogva a farkasok üvöltését.

Még ő maga is összerезzent az első pillanatban. Semmilyen választ nem kapott, de már azt is pozitívan könyvelte el, hogy a védőfal mögül kitörő támadások abbamaradtak.

- Voldemort halott - kiáltotta bele az éjszakába. Jó érzés volt kimondani.

- Nahát, csak nem a híres Harry Potter, személyesen? - hallatszott ekkor egy ismerős, gúnyosan kegyetlen hang. Azonnal felismerte Lucius Malfoyt. - Nem tudsz többé gyáván elbújni Dumbledore háta mögé, ezért hazugságokkal próbálsz?

Harry hátraintett, és amikor érezte maga körül a védőpajzsok ismerős bizsergését, lerántotta magáról a láthatatlanná tévő köpenyt. Közelebb lépett, hogy a holdfény jól megvilágítsa.

- Nem hazudok. Ha bizonyítékot akar, jöjjön, és nézze meg mit tartok a kezemben. - Felmutatta Voldemort pálcáját.

A védőfal takarásában előlépett a romok közül Lucius és Narcissa Malfoy. Mögöttük egy apró, elálló fülű, düledt szemű házimanó állt, akinek ajkainak mozgását látva a távolság ellenére is a fiú fülében csengett rosszindulatú motyogása.

Tehát ismét manóvarázst használnak - gondolta Harry.

A két ember összehúzott szemmel méregette a különleges pálcát, mely úgy tűnt, mintha elnyelné a rávetülő holdfényt.

- Az nem lehet a Sötét Nagyúr pálcája. Annak halálos az érintése. Ollivander is belepusztult a készítésébe, és a saját szememmel láttam, amint a nagyúr kipróbálta McDonaldon.

- Én vagyok az egyetlen, aki megfoghatja ezt a pálcát - közölte Harry, immár a saját hangján, miután megszüntette a hangosító varázslatot. - Voldemort szarvashibát vétett, amikor az én véretem használta fel új testének létrehozásához, de több hibát már nem követhet el. Ha továbbra sem hisz nekem, nézze meg a bal karját!

Lucius és Narcissa kétkedő tekintettel összenéztek, és felhúzták éjfekete köpenyük ujját. A tejfől szőke varázsló arca olyan sápadt lett, hogy még a holdfényben is látható volt a változás, a nő pedig felsikoltott.

- Sipor! Vigyél minket haza! - utasította a manót hisztérikus hangon a nő, mire az rögtön megragadta úrnője és újdonsült ura karját, és mindannyian köddé váltak. Velük együtt nyoma veszett a kék derengésnek is. Végre szabaddá vált az út a bagolyházhoz.

Harry aggódva pillantott az erdő felé, ahonnan egyre több torokból hangzott fel a farkasüvöltés. Mire az épület hajdani bejáratához értek, megjelentek a Főnix Rendjének tagjai is a romos kőlépcsőn.

Mordon lépett elő először, akit Kingsley követett Mundungus testét lebegtetve. Tonks zárta a sort, ám figyelmet sem vetve az érkezőkre a környező árnyakat figyelte. Ekkor egy hatalmas, sötét bundás test ugrott elő, és megállt előttük. Mindannyian rá szegezték pálcáikat, de az aurorlány sikolya még idejében megállította a társait.

- Ne! Ő Remus!

A farkas lassan végighordozta sárgán izzó tekintetét mindannyiukon. Harryn elidőzött néhány pillanatig, majd Tonks lábához simult. A tanárnők továbbra is aggodalommal kémlelték a farkast, és bármennyire is kedvelték emberi alakjában a férfit, a szokatlan helyzetben inkább igyekeztek távolabb húzódni tőle.

- Minerva várja a segítségünket - közölte a többiekkel Aberforth. - Csatlakoznunk kell Hagridhoz.

Mordon máris magához ragadta a kezdeményezést, és rátért a tennivalókra.

- Rendben. Azonnal indulunk!

Már emelte a pálcáját - feltehetőleg azért, hogy kiábrándító bűbajt szórjon a kis csapatra -, amikor Kingsley közbeavatkozott.

- Várj! Dugot nem vihetjük magunkkal ilyen állapotban.

- Igazad van, úgyszólván csak hátráltatna minket. Itt hagyjuk.

- Ezt nem teheted! - csattant fel Tonks. - A farkasok mindjárt itt lesznek!

Harry úgy érezte, közbe kell szólnia, mielőtt még jobban elmérgesedik a helyzet.

- Az óratorony még ép. Induljanak el, én addig seprűn felviszem oda Mundungust, azután majd csatlakozom önökhöz.

- Legyen - recsegte a vén auror, mágikus szemével Harryt fürkészve. - Támadó alakzatot felvenni!

Harry a meglepett tekintetek kereszttüzében elővette tarisznyájából a versenyseprűt, és maga mögé ültette a fájdalommal küzdő, haragtengyenge férfit. Bimba professzor egy rögzítőbűbajt bocsátott rá a biztonság kedvéért, mielőtt felemelkedtek.

Szokatlan volt így repülni. Olyan volt, mintha egy jókora krumpliszáságot egyensúlyozott volna maga mögött. Az óratorony lépcsőházában volt a legnehezebb manővereznie terhével. A lépcsőkön eszméletlen halálfalók teste heverték. A legfelső szinten azonban váratlan meglepetés érte. Átkok sorozata csapódott a falba körülötte, és csak kifinomult reflexeinek köszönhetően, hogy nem jutott a lépcsőkön heverők sorsára. A mindenre elszánt Flitwick professzor őrizte a torony legfelső szintjét.

- Harry Potter vagyok! - kiáltotta, hogy azonosítsa magát.

Az apró professzor végre kikukkantott az óraszerkezetet rejtő fülke rejtekéből, és leeresztette pálcáját.

- Bocsásson meg, Mr. Potter! Az hittem, már megint a halálfalók próbálkoznak.

- Sérültet hoztam. Biztonságba tudná helyezni, professzor úr? McGalagony professzor segítséget kért, és nem akarjuk hátrahagyni. Talán ide nem jönnek fel a farkasok...

- Ó, ne aggódjon, fiatalember! Innen sakkban tarthatok bárkit, aki rosszban sántikál. Menjen csak nyugodtan!

Harry még látta, ahogy bevonszolja a nyöszörgő férfit a fényesen csillogó fogaskerekeket rejtő helyiségebe, azután seprűre pattant. Ezúttal kecses, könnyed ívekkel suhant végig a lépcsők fölött. Ha nem hallotta volna lenről a farkasüvöltést, bizonyára élvezte volna a mókát.

Jó néhány méterrel a föld felett suhant, hogy elkerülje az alatta vágató farkasok csattogó fogait. Minden erejét és ügyességét össze kellett szednie, hogy a fenevadakat némileg megelőzve érjen oda Hagridékhoz.

Gróp két hatalmas kezével éppen azon dolgozott, hogy mély árkot vájjon a földbe, és sáncot alkosson mögötte. Remélték, hogy ez feltartóztatja a farkashordát, amíg a mellettük álló kentaurusok nyílzápora végez velük. Hagrid öccsét irányította, Mordon és Aberforth pedig Firenzével egyeztetett a harci taktikáról. Tonks és a többiek a bejárat melletti falhoz lapultak, csak a hatalmas szürke farkas állt fajtársaival szembefordulva, vicsorogva, ugrásra készen a sánc innenső oldalán.

Harry még le sem szállt a seprűről, amikor feltűntek az első vérfarkasok. Nyilvesszők suhogása töltötte be a levegőt, és nyomukban puffanva hullottak az árok aljára az ugrás közben eltalált testek.

A vérfarkasok nem voltak olyan állapotban, hogy mérlegelni tudták volna a veszélyt. Ösztöneiktől vezérelve újra és újra megpróbálták a friss húst sejtető prédák közelébe jutni, ám a tucatszámú kentaur éles szemük révén még ilyen sötétben is tévedhetetlenül célba talált.

Amikor az utolsó sérült farkasember is elvonszolta magát az erdő árnyai közé, megérkezett McGalagony professzor patrónusa.

- Támadunk! - továbbította az utasítást Mordon. - Mindenki vigyázzon a másakra, és a saját bőrére egyaránt! Mivel a főbejáratnál számítanak ránk, nem ott fogunk behatolni. Mivel Grópra nem hatnak az ablakokra helyezett védővarázslatok, ezért neki kell betörnie a Trófea Terem üveglakait. Elterelő hadműveletként a kentaurusok végig tartásuk tűz alatt a kaput!

Harry magában elismeréssel adózott Rémszem stratégiai érzékének.

- Valamit tudniuk kell - szólt közbe, és azonnal minden tekintet rászegeződött. - Voldemort halott, és ezúttal soha nem térhet vissza többé.

Az arcokon először néma döbbenet tükröződött, de Harry gyorsan folytatta, még mielőtt kérdések özönét zúdítanák rá.

- Ennek azonban van egy hátulütője is: minden halálfaló karjáról eltűnt a sötét jegy. Aki most innen távozik, arra talán soha nem tudjuk majd rábizonyítani, hogy Voldemort csatlósa volt, és förtelmes bűnöket követett el. Meg kell akadályoznunk, hogy megszökjenek, amíg ide nem érnek a minisztérium emberei.

- Narcissa és a férje már megszökött - jegyezte meg Tonks. - De róluk legalább tudjuk, hogy mifélek.

- Scrimgeour valószínűleg a futballkupa döntőn történeteket próbálja éppen elsimítani, rá nem számíthatunk - magyarázta Kingsley. - Sajnos, Dolores Umbridge a felelős miniszterhelyettes, tehát az ő kezében van mindannyiunk sorsa.

Ilyen rossz hírre egyikük sem számított.

Mordon vezényletével terv szerint sikerült behatolniuk a Trófea Terembe, ahonnan a Nagytermen keresztül hátba támadták a kentaurusok nyilai elől visszahúzódó halálfalókat. A lépcsőház irányából ugyanekkor rontottak rájuk a többiek az igazgatónö vezetőjével.

Harry utólag nem tudott felidézni semmi konkrétat az ütközettel kapcsolatban, csak arra emlékezett, hogy folyamatosan szórta az ártásokat, lefegyverezte a fekete taláros alakokat, és igyekezett háritani minden átkot, amit csak elért. Időérzéke teljesen cserbenhagyta. Csak arra eszmélt fel, amikor Aberforth magához vonta, és a csatazaj közben a fülébe kiáltott.

- Talán meg kéne mondanod nekik is, hátha feladják!

Harry azonnal megértette mire céloz. Nem volt több áruló manó, a többiek nem fognak köddé válni. Ismét felerősítette a hangját, és amikor megszólalt, mindenki megdermedt a bejárat csarnokban.

- Voldemort halott! Nézze meg mindenki a karját! Nincs már rajta a sötét jegy! Nincs miért harcolniuk! Tegyék le a pálcáikat!

Ahogy hangjának visszhangja elhalt, mintha álmukból ocsúdtak volna fel a harcoló felek.

A halálfalók arcára a Harry által remélt megkönnyebbülés helyett rettegés ült ki. Amint ráébredtek, hogy egyedül maradtak, és vállalniuk kell majd a felelősséget rémtetteikért, mintha örület szállta volna meg őket.

A legelszántabban küzdő csoport vállalva a kentaurusok nyilainak záporát, azonnal kirontott a főbejáraton. Gyilkos indulattal és félelemmel telve azért küzdöttek, hogy megmeneküljenek a megtorlás elől. Óriási lendületet adott neki, amint ráébredtek, hogy ez az utolsó lehetőségük.

A meglepett kentaurusokat taroló átkokkal betaszították a Gróp által vájt árokba a farkasok dögei mellé, majd a fiatal óriást közös erővel ledöntve hídként használták testét, hogy átkeljenek rajta.

A varázslók a menekülők nyomába eredtek, de azok még mindig legalább kétszer annyian voltak, mint az iskola védői, és sebesen haladtak a birtok határa felé.

Több ezüstösen ragyogó patrónus is elvágtatott a nyomukban, hogy értesítsék Charlie-t, de úgy látszott, hogy még két harcias sárkány sem lesz elég ahhoz, hogy megakadályozza Voldemort csatlósainak szökését.

A mennydörgők hangjukat kieresztve támadásba lendültek az átkok záporát rájuk zúdító fekete köpenyes csoport ellen, aminek következtében pillanatok alatt lángoló alakok világították be az éjszakát. A tüzet fújó sárkányok elől elhúzódva, és jégvarázslatokat alkalmazva a halálfalók egy részének mégis sikerült elérnie a kaput, és úgy tűnt, az innenső oldalról a védővarázslatok megtörése sem okozott nekik gondot. Feltáruultak a vadkanokkal díszített kovácsoltvas kapuszárnyak.

A szerencse azonban ezúttal teljesen váratlan módon nyilvánult meg:

A halálfalók előtt néhány méternyire egy legalább ötvenfős auror osztag állt pálcával a kezében.

- Senki ne mozduljon! - hangzott fel a sötétből egy ismerős hang. - Mindannyian tegyék le a pálcáikat! A Mágiaügyi Minisztérium nevében letartóztatom önöket!

Rengeteg lefegyverző átkot szelte át egyszerre a levegőt, így pillanatok alatt az is leveszítette a pálcáját, akinek szándékában lett volna ellenállni. Az újonnan érkezettek rutinosan megkötözték a foglyokat, és begyűjtötték pálcáikat, hogy majd a tárgyaláson alátámaszthassák velük a tanúvallomásokat.

Az üldözők lassan utolérték és bekerítették a halálfalókat, Charlie és Hagrid pedig azzal volt elfoglalva, hogy átmenetileg megbénítsák a két felhergelt, tűzokádó kapuórt.

Ron és Hermione vérfoltosan, megviselten, de megkönnyebbülten léptek Harryhez, és átölelték.

- Végre megjött a bátyám esze! Azt utolsó pillanatban! - vigyorgott Ron barátjára, és Harry ekkor döbbsen rá, hogy az imént Percy Weasley hangját hallotta.